

Anledning af Muligheden af en Forbrydelse træder op imod ham. Det er jo ganske uundgaaeligt, at Statsmyndigheden lige overfor Forbrydelsen maa træde op paa Mistanke. Det er derfor ogsaa uundgaaeligt, at denne Optræden, som kan blive meget indgribende lige overfor Personerne, kan ramme Personer, som til syvende og sidst ikke ere skyldige. Det er Opgaven for enhver Ordning af Strafferetsplejen mellem disse to Momenter, der virke i modsat Retning, at finde den rette Middelvej. Derpaa er ogsaa hele Lovforslaget for Strafferetsplejens Vedkommende rettet: paa den ene Side at skaffe tilbørlig Sikkerhed for de mest elementære Menneskerettigheder og paa den anden Side at betrygge den almindelige Retssikkerhed, saaledes at Beskyttelsen for den enkelte ikke medfører, at Samfundet i det hele bliver værgeløst. Det bliver nu selvfølgelig altid paa mangt et enkelt Punkt en Skønssag, hvorledes man skal drage Grænsen. Her var med Hensyn til Uoverensstemmelserne Sagen denne, at Landstinget ved Beskikkelse af Forsvarer for den sigtede holdt en Del stærkere igen end Folketinget. For det første selv efter at Tiltale er rejst. Vi mente den Gang og mene vel endnu, at der i mange Tilfælde ikke behøves en Forsvarer, og at det efter Omstændighederne var en Ødslen med personlige Kræfter og med Bekostninger fra dette Tidspunkt i alle Tilfælde og i den Udstrækning, som Folketinget vilde have det, at give den sigtede en beskikket Forsvarer. Men her var det os let at give efter, thi det er jo ikke et principielt Standpunkt. Ønskes det meget, at der i alle Tilfælde, efter at Tiltale er rejst, og saa hvor det maa skønnes at være ret urimeligt og ret overflødigt, skal beskikkes en Forsvarer, saa kunne vi fra vort Standpunkt ikke i og for sig have noget derimod, og dette, som navnlig er et Omkostningsspørgsmaal, have vi derfor været fuldstændig og straks villige til at gaa ind paa. — Det principielle Spørgsmaal kommer først frem, naar Talen er om, hvorvidt der under Forundersøgelsen skal beskikkes en Forsvarer. Det har nemlig lang Tid større Betydning til Svækkelse for Retssikkerheden, om den hele Virksomhed under Forundersøgelsen skal kunne saa at sige lammes paa Grund af Tilstedeværelse og Indgriben af en beskikket Forsvarer. Her gik Folketingets Forslag ud paa, at i alle Tilfælde, hvor Forundersøgelsen var rettet mod en fængslet Person, skulde han have en beskikket Forsvarer. Udjævningen

er funden paa den Maade, at vi ere gaaede ind paa, at der gives en beskikket Forsvarer under Forundersøgelsen ogsaa udenfor de Tilfælde, hvor vi tidligere havde indrømmet det, naar blot der foreligger Sigtelse for en Forbrydelse, som vilde vanære i den offentlige Mening, og Personen ikke tidligere er dømt for en vanærende Handling uden at have erholdt Æresoprejsning. Det maa erkendes, at naar man skal drage Grænsen for, hvor langt man skal give den sigtede et ekstra Værn imod Misbrug, er det naturligt at gøre det i de Tilfælde, hvor det gælder hans Ære og Velfærd. Indskrænket hertil er det naturligt; ud over denne Grænse vilde vi finde det unaturligt. I dette Punkt er altsaa Udjævningsforslaget havnet.

I Forbindelse dermed staar et andet Hovedpunkt, som har været Tingene imellem. Naar en Person er bleven ramt af Fængsling, men senere ikke bliver dømt, opstaar jo Kravet om, at han skal have Erstatning for den Lidelse, der er tilføjet ham. Det er et Spørgsmaal, som alle Vegne har trængt sig frem til Afgørelse, og man kan sige, at i Løbet af de senere Decennier er Afgørelsen gaaet stærkere og stærkere i den Retning, at der i videst mulige Omfang bør gives Erstatning i saadanne Tilfælde, og derom har der ogsaa været Enighed mellem Landsting og Folketing, navnlig i den Retning, at Betingelsen for at opnaa Erstatning ikke — som tidligere efter Loven af 1888, der er det første Grundlag paa dette Omraade — er, at der er afgørende Grunde for at antage ham for uskyldig, men det er tilstrækkeligt, med visse Undtagelser, at der ikke er afgørende Grunde til Mistanke imod ham. Det er en meget betydelig Beskyttelse, og der vil ganske vist deraf mulig kunne følge, at de retshaandhavende Myndigheder, altsaa Undersøgellesdommeren blive ikke blot varsom, thi det bør han være, men mere varsom, frygter mere for at anvende Varetægtsfængsel — som dog ikke kan undværes — i Tilfælde, hvor han burde anvende det efter alt, hvad der forelaa. Det er en Fare, men Landstinget og Folketinget have været enige om, at det maatte tages med, at Beskyttelsen for den paa-gældende her var det væsentlige. I den Henseende ere Landstinget og Folketinget altsaa enige og i Overensstemmelse med Udviklingen over hele Europa. — Der var imidlertid et enkelt Punkt, hvor der var Uenighed, idet nemlig Regeringsforslaget ogsaa havde hjemlet den sigtede og senere ikke dømte Ret til at kræve Nævninger til at